

SIMONE ELKELES

Rules of Attraction

a vonzás szabályai

finer
selection

SIMONE ELKELES

Rules of Attraction

a vonzás szabályai

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

*Karen Harrisnek,
aki hihetetlenül jó barátként,
mentorként, kritikusként és íróként áll mellettem.
Az elmúlt hét évben elvesztem volna a segítséged
és a barátságod nélkül.
Milliószor is megköszönöm, hogy
végigjöttél velem az úton.*

1. fejezet

CARLOS

A SAJÁT ÉLETEMET AZ ÉN JÁTÉKSZABÁLYAIM SZERINT akarom élni. De mexikói vagyok, és mi familia¹ állandóan beleszól mindenbe, amit csinálok, akár akarom, akár nem. Illetve nem is beleszólnak, mert az még elviselhető lenne, hanem ők diktálnak.

Mi²amá² meg sem kérdezte, hogy a középiskola utolsó évében szeretnék-e Mexikó helyett Coloradóban élni a bátyámmal. Egyszerűen eldöntötte, hogy a „saját érdekében” – ezt ő állította, nem én – az lesz a legjobb, ha visszatérek Amerikába. Amikor mi familia többi tagja is mellé állt, a vita eldőlt.

Ezek most komolyan azt hiszik, hogy ha visszamegyek Amerikába, akkor kevésbé sanszos, hogy három méterrel a föld alatt vagy börtönben végzem? Két hónappal ezelőtt kirúgtak a cukorgyárból, azóta élem a la vida loca³-t. Ezen aztán semmi sem változtathat.

Kibámulok a Sziklás-hegység felett imbolygó repülőgép aprócska ablakán. Hát ez nyilván nem Atencingo... de még csak nem is Chicago külvárosa, ahol annak idején elkezdtem a középiskolát, és

¹ a családom (sp.)

² anyám (sp.)

³ örült élet (sp.)

amit mi'amá egy korábbi döntésének köszönhetően villámgyorsan elhagytunk.

Landolás után az utastársaimat figyelem, akik lecihelődnek a gépről. Én nem sietek, hagyok időt magamnak arra, hogy felfogjam, tulajdonképpen mi is történik velem. Két éve nem láttam a bátyámat. Még abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán akarom-e látni.

Lassan kiürül a gép, én sem lebzselhetek itt tovább. Felkapom a hátizsákomat, és követem a poggyászkiaadóhoz vezető nyilakat. Alex a korlát mögött vár rám. Megfordult a fejemben, hogy talán rá sem ismerek majd, vagy totál idegennek tűnünk majd egymás szemében. De kétség sem férhet ahhoz, hogy a testvérem áll ott... úgy ismerem az arcát, mint a sajátomat. Némi elégedettséggel nyugtázom, hogy magasabbra nőtem nála, és egyáltalán nem úgy nézek ki, mint az a girhes kiskölyök, akinek két éve búcsút intett.

– Ya estás en Colorado⁴ – mondja, és szorosan magához ölel.

Amikor elenged, és végre jól megnézhetem magamnak, új sebhelyeket fedezek fel a szemöldöke felett és a füle mögött – ezek még nem voltak ott, amikor utoljára láttam. Idősebbnek tűnik, mint két éve, de jóval oldottabbnak is – az arcán nyoma sincs annak a feszült kifejezésnek, amely oly jellemző volt rá. Én viszont megörökölttem tőle.

– Gracias⁵ – mondom nem túl lelkesen. Tudja, hogy nem én akartam idejönni. Julio bácsi egyetlen percre sem hagyott magamra, amíg fel nem szálltam a gépre. Közölte azt is, hogy ott marad, amíg a gép elindul, mert csak akkor lehet biztos benne, hogy nem lógtam meg.

⁴ kb.: Üdv Coloradóban (sp.)

⁵ köszönöm (sp.)

– Tudsz még angolul? – kérdezi a bátyám, amíg a csomagokra várunk.

Az égre emelem a tekintetemet. – Csak két éve élünk Mexikóban, Alex. Vagy másképpen fogalmazva, mamá, Luis és én két éve élünk Mexikóban, mert te ugye ejtettél bennünket, hogy Brittany után mehess Coloradóba.

– Nem ejtettelek benneteket. Főiskolára járok, mert szeretnék kezdeni valamit az életemmel. Talán te is kipróbálhatnád.

– Kösz, de nem.

Felkapom a motyómat a szalagról, és Alex után battyogok.

– Azt még miért hordod a nyakadban? – kérdezi a bátyám.

– Ez egy olvasó – mondom, és morzsolgatni kezdem a fekete-fehér gyöngyökből kirakott keresztet. – Megtértem, mióta nem lát-tál.

– Megtértél? Lószart! Tudom, hogy egy banda jelképe – mondja, amikor odaérünk az ezüstszíű BMW kabrióhoz. A bátyámnak sohasem telne ilyen flancos kocsira, nyilván kölcsönkérte a nőjétől, Brittanytól.

– És ha igen? – Ő is bandatag volt Chicagóban. Mi papá⁶ is az volt előtte. Akár beismeri Alex, akár nem, a bűnözés nálunk apáról fiúra száll. Én megpróbáltam a törvény szava szerint élni. Nem panaszkodtam, amikor suli után a cukorgyárban kellett melóznom napi alig ötven pesóért. Amikor viszont kirúgtak, és elkezdtem a *Guerreros del barrio*-nak, vagyis az Utcai Harcosoknak dolgozni, akár ezer pesót is megkerestem egy nap. Lehet, hogy mocskos pénz, de legalább jutott étel az asztalunkra.

– Nem tanultál az én hibámból? – kérdezi Alex.

⁶ apám (sp.)

Basszus, amikor Alex a Latin Vér tagja volt Chicagóban, csodáltam őt! – Erre inkább nem is válaszolok.

Alex megcsóválja a fejét, kiveszi a bőröndöt a kezemből, és bedobja a hátsó ülésre. És akkor mi van, ha kilépett a Latin Vérből? Egész életében megmaradnak a tetoválásai. Sohasem moshatja le magáról, hogy bandatag volt, akkor sem, ha már nem aktív.

Ismét jól megnézem magamnak a testvéremet. Megváltozott. Azóta érzem, mióta megpillantottam. Úgy néz ki, mint az egykori Alex Fuentes, de már nem ágaskodik benne a harci szellem, mint egykor. Most, hogy főiskolára jár, azt hiszi, hogy a szabályokat betartva is játszhat, és hogy a világ szebb hely, mint amilyennek látszik. Hihetetlen, milyen gyorsan elfelejtette, hogy nem is olyan régen még Chicago szegénynegyedében laktunk. Vannak a világnak olyan részei, amelyek sohasem lesznek szebbek, akkor sem, ha valaki levakarja róluk a szart.

– ¿Y Mamá?⁷ – kérdezi Alex.

– Jól van.

– Luis?

– Ő is. A kisöcsénk már majdnem olyan okos, mint te, Alex. Űrhajós akar lenni, mint José Hernández.

Alex bólint, mint egy büszke atya, és állítom, hogy kivitelezhetőnek tartja Luis álmát. Ezek ketten nem normálisak, egy másik világban élnek... mindkét testvérem álmodozó. Alex azt hiszi, hogy megmentheti a világot, ha gyógyírt talál néhány betegségre, Luis meg azt, hogy új világokat fedezhet fel.

Amikor ráfordulunk az autópályára, a távolban megpillantom a sziklafalakat. Mexikóra emlékeztetnek.

⁷ És anya? (sp.)

– Ez a Front-hegység – magyarázza Alex. – Az egyetem a hegyek lábánál van. – Balra mutat. – Az ott a Flatirons, mert a sziklák olyan laposak, mint egy vasalódeszka. Egyszer majd elviszlek oda. Brit és én gyakran sétálunk arrafelé, amikor egy kicsit ki akarjuk szellőztetni a fejünket.

Amikor rám pillant, úgy nézek a testvéremre, mintha két feje lenne.

– Mi van? – kérdezi.

Most viccel? ¿Me esta tomando los pelos?⁸ – Csak azon tűnődöm, hogy ki a fene vagy te, és mit csináltál a tesómmal? Az én bátyám, tudod, Alex kemény csávó volt, most meg ez a valaki itt mellettem hegyekről, vasalódeszkákról meg sétafikálásról regél.

– Jobban szeretnéd, ha a piálásról meg a betépésről beszélnek?

– Igen! – mondom színlelt lelkesedéssel. – És akkor mindjárt azt is elmesélheted, hogy én hol tudok a lehető leggyorsabban betépni, mert öt napot sem fogok kibírni ezen a helyen, ha nem jutok hozzá valami izgalmas szerhez – hazudom. Mi'ámá biztosan azt mondta neki, hogy drogozom, hát akkor el is játszom.

– Tesó, engem nem ejtesz át ezzel a szarsággal.

Felteszem a lábam a műszerfalra. – Higgy, amit akarsz!

Alex lelöki a lábam. – Légy szíves... ez Brittany kocsija.

– Neked tényleg csengettek, ember. Mikor hajítod már ki azt a gringát⁹ és kezdesz el normálisan élni? Minden főiskolás több csajjal jár egyszerre.

– Brit és én nem randizunk másokkal.

– És miért nem?

– Mert egy pár vagyunk.

⁸ Viccel velem? (sp.)

⁹ Gringa: fehér nő (sp.)

– Mert panocha¹⁰ vagy! Az nem természetes, hogy egy férfi csak egy nővel legyen, Alex. Én szabad vagyok, és szándékaim szerint az is maradok.

– Már most lefektetem a szabályokat, Señor¹¹. Szabad: az én házamban senkit sem fogsz megdugni.

Lehet, hogy ő közülünk az idősebb, aki halott apánk helyett apám akar lenni, de szarok a hülye szabályaira. Itt az ideje, hogy közöljem vele az enyémeiket: – Már most lefektetem az én szabályaimat: azt csinállok, amit akarok.

– Tegyé! meg mind a kettőnknek egy óriási szívességet, és figyelj rám! Még az is lehet, hogy ragad rád valami.

Felkacagok. Na persze! Mit tanulhatnék én tőle? Hogyan kell kitölteni egy jelentkezési lapot? Vagy hogyan végezzünk termálkémiai kísérleteket? Kösz, de nem.

A hátralévő háromnegyed órában egyikünk sem szóval meg, a hegyek viszont egyre közelebből és közelebből látszanak. Keresztülautózunk a Colorado Egyetem boulderi campusán. Vörös téglás épületek és hátizsákos főiskolások, amerre a szem ellát. Alex tényleg azt hiszi, hogy füttyülhet a statisztikákra, hogy talál majd valami jól fizető állást, és kiemelkedik a szegénységből? Hahaha! Elég, ha ránéznek: meglátják a tetoválásait, és úgy kidobják, mint macskát szarni.

– Egy óra múlva a munkahelyemen kell lennem, de először hazaviszlek – mondja, és bekanyarodik a parkolóba.

Már hallottam, hogy valami autószerelő műhelyben gürizik, hogy vissza tudja fizetni azt a kurva sok hitelt, amit az iskolától meg az államtól felvett.

¹⁰ puding (sp. szleng)

¹¹ úr (sp.)

– Itt is lennénk – mondja, és az előttünk álló épületre mutat. – Tu casa.¹²

Ez a kerek, nyolcemeletes, kukoricacsőre emlékeztető fürmedvény minden, csak nem otthon, de mindegy. Kiveszem a motyómat a csomagtartóból, és követem Alexet.

– Remélem, hogy a szegénynegyedben vagyunk, Alex! – mondom. – Csak mert a gazdagoktól kiűtést kapok.

– Nem élek luxuskörülmények között, ha ezt akartad mondani. Támogatott diákszállás.

Lifttel megyünk fel a negyedikre. A folyosónak állott pizzaszaga van, a szőnyeget foltok borítják. Két nagyon dögös csaj húz el mellettünk melegítőben. Alex rájuk mosolyog, és a reakciójukat látva azon se csodálkoznék, ha térdre borulnának, és megcsókolná a bátyám lába nyomát.

– Mandi, Jessica, bemutatom az öcsémet, Carlost – mondja Alex.

– Hellóóó, Carlos... – köszön Jessica, és tetőtől talpig végigmér. Isten hozott az ágaskodó hormonok földjén. Minden porcikámban érzem a kihívást. – Miért nem mondtad eddig, hogy ilyen jóképű?

– Még csak középiskolás – mondja a bátyám.

Hát ez meg mi? Erkölcscsösz is lett belőle?

– Végzős! – vágom ki magam, és nagyon remélem, hogy ez már főiskolai körökben is megteszi. – Néhány hónap múlva betöltöm a tizennyolcat.

– Majd rendezünk neked egy bulit – csicsergi Mandi.

– Szuper! – mondom. – És ti lesztek az ajándékaim, ugye?

– Ha Alex megengedi – feleli Mandi.

¹² az otthonod (sp.)

Alex elindul, és idegesen beletúr a hajába. – Egy szót sem szólok, különben nagy bajba kerülök.

A lányok felkacagnak. Aztán lesietnek, de nem felejtenek el búcsút inteni nekem.

Amikor belépünk Alex lakásába, magam is meggyőződhetek arról, hogy nem él luxuskörülmények között. A szoba egyik fala mellett fekete polártakaróval letakart franciaágy áll, jobbra egy asztal négy székkal, a bejárati ajtó mellett meg egy olyan kicsi konyha nyílik, amelybe két ember már nehezen tudja bepréselni magát. Egy hálószobás lakás? Fityfenét! Garzon. Egy nagyon kicsi garzon.

Alex egy ajtóra mutat az ágy mellett. – Az ott a fürdőszoba. Az meg a gardrób, ahová bepakolhatod a cuccaidat.

Behajtom a bőröndöt a gardróbba. – Ööö... Alex... és hol fogok aludni?

– Kölcsönvettem egy felfújható matracot Manditól.

– Está buena¹³, nagyon cucci csaj. – Újra megtekintem a szobát. A chicagói házukban egy sokkal kisebb szobán osztottam Alexszel és Luisszal. – Hol van a tévé?

– Nincs.

Basszus, ez nem jó hír. – Mi a fenét fogok csinálni, ha elunom magam?

– Olvass!

– Estás chiflado¹⁴ – te megőrültél? Én ugyan nem olvasok!

– Holnaptól kezdve fogsz – mondja, és kinyitja az ablakot. Hűvös, friss levegő tódul be a szobába. – Már elintéztem az átiratkozást, holnaptól szeretettel várnak a Flatiron gimiben.

¹³ jó (sp.)

¹⁴ hülye vagy (sp.)

Iskola? *A bátyám az iskoláról beszél?* Csak közlöm, hogy egy tizenhét éves férfinak pont nem az iskola jár az eszében. Azt gondoltam, kapok egy szabad hetet hozzászokni a gondolathoz, hogy már megint Amerikában vagyok. Ideje témát váltani.

– Hol tartod a füvet? – kérdezem, miközben tudom, hogy ezzel pattanásig feszítem a húrt. – Az lenne a legjobb, ha már most elmondanád, és akkor nem kell felforgatnom a lakást érte.

– Nincs fű.

– Ki a dílered?

– Nem érted, Carlos? Már nem szívom azt a szart.

– Nem azt mondtad, hogy melózol? Nem keresel pénzt?

– Dehogynem, így aztán nem halok éhen, iskolába járhatok, és a maradékot elküldhetem a mamának.

Még meg sem emészthettem a hallottakat, máris nyílik az ajtó. Rögtön felismerem a bátyám szőke nőjét. Egyik kezében kulcs, a másikban barna papírzacskó. Úgy néz ki, mint egy életre kelt Barbie-baba. A bátyám kiveszi a kezéből a zacskót, és megcsókolja. Fúj! Mintha házások lennének. – Carlos, biztosan emlékszel még Brittanyre.

Brittany kitarja a karját, és magához ránt. – Carlos, micsoda öröm, hogy itt vagy! – mondja lelkendezve. Már szinte el is felejtettem, hogy a gimiben pompomlány volt, de ahogy kinyitja a száját, rögtön eszembe jut.

– Öröm? Kinek? – kérdezem mereven.

Hátralép. – Hát neked! Meg Alexnek! Nagyon hiányzik neki a családja.

– Az fix.

Brittany megköszörüli a torkát, egy kicsit zavarban van. – Ööö... oksa... hoztam nektek kínai kaját ebédre. Remélem, hogy éhes vagy.

– Mexikóiak vagyunk – világosítom föl. – Miért nem mexikói kaját hoztál?

Brittany összeráncolja tökéletesen ívelt szemöldökét. – Ez most vicc volt, ugye?

– Nem egészen.

A konyha felé indul. – Alex, segítenél?

Alex utána megy, és egy perc múlva papírtányérokkaal meg műanyag evőeszközökkel tér vissza. – Carlos, beléd meg mi ütött?

Felemelem a kezem. – Semmi. Csak megkérdeztem a nődet, hogy miért nem mexikói kaját hozott. Ő vette mindjárt magára.

– Jó lenne, ha betartaná néhány kurva illemszabályt, és megköszönnéd neki, ahelyett, hogy legorombítod.

Az nyilvánvaló, kinek a pártján áll a kedves bátyám. Egyszer azt mondta, hogy csak azért lépett be a Latin Vérbe, hogy a családunkat megvéddesse, és nekem meg Luisnak ne kelljen belépnünk. Most viszont látom, hogy szarik a családra nagy ívben.

Brittany felemeli a kezét. – Én nem akarom, hogy miattam veszekedjeteak. – Feljebb húzza a táskája szíját a vállán, és felsóhajt. – Az lesz a legjobb, ha most elmegyek. Szokjatok hozzá újra egymáshoz!

– Ne menj el! – kéri Alex.

Dios mio¹⁵, a bátyámnak már a pucájában sincsen vér, elcsorgatta valahol Mexikó és Coloradó között. Vagy Brittany szívta le. – Alex, hadd menjen, ha akar! – Majd én elvágom a pórát, amin a bátyámat tartja.

– Minden oké, tényleg – mondja Brittany, és megcsókolja Alexet. – Jó étvágyat az ebédhez! Holnap találkozunk. Viszlát, Carlos!

¹⁵ istenem (sp.)

– Csá! – Abban a percben, ahogy eltűnik, felkapom a barna papírzacskót a konyhapultról, és az asztalra teszem. Elolvasom, hogy mi van a dobozokban. Sült tészta csirkével... édes-savanyú marha... sült hun-tun. – Hun-tun?

– Előétel – magyarázza Alex.

Én aztán nem eszem meg semmit, amiről nem tudom, hogy mi az, de az is halálra idegesít, hogy a bátyám viszont tudja, mi az a hun-tun. Ahhoz a dobozhoz hozzá sem nyúlok, csak a felismerhető kajákkal rakom meg a tányéromat, és nekilátok. – Te nem eszel? – kérdezem Alexet.

Úgy néz rám, mintha nem is ismerne.

– ¿Que pasa?¹⁶ – kérdezem.

– Brittany nem fog lelépni, ugye tudod?

– Ez a baj. Nem érted?

– Nem. Azt látom, hogy a tizenhét éves öcsém úgy viselkedik, mintha öt lenne. Ideje felnőned, mocoso¹⁷.

– Hogy olyan dögunalmas legyek, mint te? Soha!

Alex felmarkolja a kulcscsomóját.

– Hova mész?

– Először bocsánatot kérek a nevedben Brittanytól, aztán pedig dolgozni. Érezd magad otthon! – mondja, és elém vágja a pótkulcsot. – Ne keveredj bajba!

– Ha már úgyis beszélsz Brittanyvel – mondom, miközben leharapom egy tavaszi tekerics végét –, nem kérnéd vissza tőle a huevosaidat¹⁸?

¹⁶ Mi van? (sp.)

¹⁷ kishíú (sp. szleng)

¹⁸ tojás (sp.)

2. fejezet

Kiara

– KIARA, NEM HISZEM EL, HOGY SMS-BEN szakított veled! – mondja az asztalomnál ülő Tuck, és a mobilom kijelzőjén megjelenő mondatokra mered. *Nem működik. Bocs! Ne utájj!* Az ágyamra hajtja a telefont. *Nem működik?* Ez helyesen írni sem tud? Hülye a csávó. Nyilván utálni fogod, nem?

Hátrahanyatlak a párnára, és a mennyezetet bámulom. Eszembe jut az első csók Michaellal. Egy szabadtéri koncerten történt még a nyáron Niwotban, a jégkrémes stand mögött. – Kedveltem.

– Én viszont nem. Ne bízz olyasvalakiben, akivel a pszichológus várójában találkozol először!

Megfordulok és felkönyökölok. – Logopédus volt, nem pszichológus. Csak a tesóját hozta.

Tuck, akinek még sohasem tetszett senki, akivel randiztam, előhúz egy rózsaszín halálfejes jegyzetömböt a fiókomból. – És ne bízz olyasvalakiben, aki már a második randin azt mondja, hogy szerelmes beléd!

– Miért? Szerinted nincs olyan, hogy szerelem első látásra?

– Nincs hát! Szex első látásra, na, olyan van. Meg vonzódás. De nem szerelem. Michael csak azért mondta, hogy szeret, hogy a bugyidba nyúlhasson.

– Honnan tudod?

– Pasi vagyok, ennyit én is tudok – mondja Tuck összehúzott szemöldökkel. – De nem feküdtél le vele, ugye?

– Nem. – Hevesen rázom a fejem, hogy nyomatékok adjak a szavaimnak. Jól éreztük magunkat együtt, de nem akartam tovább lépni. Nem is tudom, miért... még nem álltam rá készen.

Nem láttam Michaelt, és nem is beszéltem vele két hete, mióta az iskola megkezdődött. Jó, váltottunk néhány SMS-t, de mindig azt írta, hogy nagyon elfoglalt, és majd hív, ha lesz egy kis ideje. Végzős Longmontban, ami húsz percre van innen, én viszont Boulderben járok iskolába, így nyilván azt gondoltam, hogy iskolai dolgokkal van elfoglalva. De most már tudom, hogy nem azért nem beszélt velem, mert nem volt ideje. Hanem azért, mert szakítani akart.

Vajon egy másik lány miatt?

Vagy azért, mert nem vagyok elég csinos?

Vagy esetleg azért, mert nem feküdtem le vele?

Biztosan nem azért, mert dadogok. Egész nyáron fejlesztettük a beszédtechnikámat a logopédussal, és a tanév vége, tehát június óta egyáltalán nem dadogok. Minden héten elmegyek a logopédushoz, mindennap gyakorolok a tükör előtt, és minden szót nagy elővigyázatossággal ejtek ki.

Tuck már tudja, hogy elhatároztam magam: az idén megmutatom a magabiztos oldalamat is – pedig azt eddig jól elrejtettem a többiek elől. A középiskola első három évében csendes és visszahúzó voltam, mert iszonyúan paráztam attól, hogy kigúnyolnak a

dadogásom miatt. De már nem dadogok, csak ha nagyon feldúl valami. Azt akarom, hogy ne a szerény, csendes Kiara Westfordként emlegessenek, hanem olyasvalakiként, aki fel meri emelni a szavát.

Arra azonban nem számítottam, hogy Michael szakít velem. Azt hittem, együtt megyünk majd a gólyabálra, meg a végzősök báljára...

– Ne is gondolj Michaelra! – mondja Tuck.

– Olyan cuki volt!

– A görények is cukik, mégsem randiznék eggyel sem. Jobbat érdemelsz nála! Ne add magad ilyen könnyen!

– Most nézz rám! – kérem. – Ez a valóság, Tuck! Nem vagyok egy Madison Stone.

– Hála istennek! Utálom Madison Stone-t.

– Pedig nagyon népszerű.

– És beképzelt. – Tuck írni kezd a füzetembe, aztán odadobja nekem. – Tessék – mondja, és egy tollat is hozzám vág.

Rámeredek a papírlapra. A tetején ez áll: A VONZÁS SZABÁLYAI, és középen hosszú vonal osztja ketté.

– Mi ez?

– A bal oldali oszlopba írd le mindent, amit szeretsz magadban. Most viccel? – Nem!

– Ugyan már, írd csak le! Önségítő feladat. Hidd el, a végén nem is fogod olyan vonzónak találni Madison Stone-t. Fejezd be a következő mondatot: *Én, Kiara Westford, azért vagyok nagyszerű, mert...*

Tudom, hogy Tuck nem adja fel, ismerem, így aztán lekörmölök valami ostobaságot, és visszaadom neki a füzetet.

Elovassa, amit írtam, és felszisszen. – *Én, Kiara Westford, azért vagyok nagyszerű, mert tudok focizni, ki tudom cserélni az olajat a kocsimban, és felmászok négyezer méternél magasabb hegyekre is.* A pasikat ez

marhára nem érdekli. – Kiveszi a tollat a kezemből, leül az ágyam szélére, és vadul jegyzetelni kezd. – Kezdjük az alapokkal! Három megközelítésből vizsgáljuk meg, hogy milyen vonzó vagy.

– Ki találta ki ezeket a szabályokat?

– Én. A Vonzás Szabályai Tuck Reese Szerint. Kezdjük a személyiséggel! Okos vagy, vicces és gunyoros – mondja, és le is írja.

– Nem vagyok biztos benne, hogy ez jó.

– De az. Várj! Még nem fejeztem be. Hű, kitartó barát vagy, szeretted a kihívásokat, és Brandon is megerősítheti, hogy remek testvér vagy. – Felnéz, amikor elkészül. – Második menetben a képességeidet nézzük meg. Tudsz autót szerelni, sportos vagy és tudod, mikor kell befogni a szádat.

– Az utolsó nem képesség.

– Kis szívem, bízz bennem! Dehogynem az!

– Kifejeztetted a spenótos-diós salátát. – Nem tudok főzni, de azzal a salátával mindenkit lenyűgözök.

– Oké, szuper salátát tudsz gyártani – mondja, és feljegyzi a listára. – Harmadszor pedig: nézzük meg a külsődet! – Tuck tetőtől talpig végigmér.

Felnyögök, és azt kívánom, bár véget érne ez a megpróbáltatás. – Úgy érzem magam, mint egy borjú, akit vásárra vittek.

– Jól van, na! Hibátlan a bőröd, égnek mered az orrod, csak úgy, mint a csöcsöd. Ha nem lennék meleg, még kísértésbe esnék, hogy...

– Fúj! – Rácsapok a kezére, nehogy ezt is leírja. – Tuck, nehogy már leírd azt a szót a füzetembe!

– Mit, a *csöcsöt*?

– Ja. Igen, azt. Írd azt, hogy mell vagy cici... a csöcs olyan vulgáris.

Tuck felhorkan, és a szemét forgatja. – Oké. Tehát, égnek meredő mellek... jaj, bocsi, Kiara, de így meg olyan, mint egy étlap, folyton a csirkemell jut eszembe. – Úgy tesz, mintha a menüt olvasná fel nekem: – Igen, pincér? Szeretnék egy adag égnek meredő mellet, káposztasalátával.

Tuck fejéhez vágom Mojót, a nagy kék mackót, amelyet még hároméves koromban kaptam a szüleimtől, amikor kórházban voltam egy forrázás miatt. – Maradjunk az emlőnél, de most már haladj tovább!

Mojo visszapattan Tuck fejről, és a padlón köt ki.

A legjobb barátom egyetlen poént se hagyja ki. – Kihúszom az égnek meredő csöcsöt, meg a cicit, meg a mellet, meg mindent. – Széles mozdulatokkal kitörli a szavakat. – ...és beírom, hogy égnek meredő emlők – mondja, és beszéd közben buzgón körmöl. – Hosszú combok, hosszú szempillák. Nem akarlak megbántani, de rád férne egy manikűr.

– Ennyi? – kérdezem.

– Nem is tudom. Neked eszedbe jut még valami?

Megrázom a fejem.

– Na, most már, hogy tudjuk, milyen ellenállhatatlan vagy, listát írunk arról, hogy milyen típusú srácokra kellene ráhajtanod. Ezt a jobb oldali oszlopba írjuk. Kezdjük ismét a személyiséggel! Olyan srácot akarsz, aki... folytatd!

– Olyan srácot akarok, aki magabiztos. Igazán magabiztos.

– Remek – mondja Tuck, és leírja.

– Olyan legyen, aki kedves hozzám.

Tuck leírja. – Kedves fiú.

– Legyen okos! – teszem hozzá.

– Intelligens vagy magológép?

– Mind a kettő nem lehet? – kérdezem, bár lehet, hogy nem így kellett volna reagálnom.

Tuck megpaskolja a fejemet, mintha kicsi gyerek lennék. – Jó, nézzük a képességeket! – Felemelt kézzel csendre int. – Ezt a részt én írom meg helyetted. Olyan srácot akarsz, aki legalább annyi mindent tud, mint te, a többi ráadás. Legyen sportos, és legalább értékelje, hogy képes vagy megszerelni a borzalmas csotrogányodat, és...

– A fenébe! – Leugrom az ágyról. – Jut eszembe, be kell mennem a műhelybe, hogy elhozzak valamit.

– Nehogy azt mondd, hogy szőrös dobókockát akarsz aggatni a tükörre!

– Nem szőrös dobókocka. Rádió. Retró!

– Istenkém! Egy retró rádió, amelyik illik a retró autódhoz! – gúnyolódik Tuck, és lelkesedést színlelve tapsikolni kezd.

– Velem jössz?

Becsukja a füzetet, és bevágja a fiókba. – Képtelen lennék ott ácsorogni, mint egy idióta, és hallgatni, hogy kocsikról szövegelsz, ráadásul olyanokkal, akik értenek is hozzá!

Hazaviszem Tuckot, és negyedóra múlva megállok a McConnell Autószerelő Műhely előtt. Alex, az egyik szerelő, apám tanítványa volt. Tavaly, az egyik óra után apám megtudta, hogy Alex ért a kocsikhoz. Mesélt neki arról az 1972-es Monte Carlóról, amelyet restaurálok, és Alex azóta mindig segít nekem beszerezni a hiányzó alkatrészeket.

Behajtok a műhelybe, a srác éppen egy VW Beetle motorja fölött görnyedezik.

– Szia, Kiara! – Megtörli a kezét egy rongyba, és megkér, hogy várjak egy kicsit, mindjárt hozza a rádiót. – Itt is van – mondja, és kinyitja a dobozt.

Tudom, hogy nem kellene ennyire beizgulnom egy rádió miatt, de a műszerfal nem lenne ugyanolyan nélküle.

Alex kiveszi a rádiót a dobozból, és leveszi róla a fóliát. A hátából vezetékek állnak ki, mint egy pók lábai, de tökéletes. Amelyik eredetileg a kocsimban volt, az sohasem működött, és az előlapja is törött volt, így a neten kerestünk a helyére egy autentikus darabot.

– Még nem volt alkalmam kipróbálni – mondja Alex, és minden vezetéken húz egyet, hogy meggyőződjön róla, erősen tartanak-e. – Felvettem az öcsémet a reptéren, nem tudtam korábban bejönni.

– Eljött Mexikóból látogatóba? – kérdezem.

– Igen, bár nem látogatóba. Holnap kezd a Flatiron gimiben, végzős – feleli Alex, miközben kitölt egy számlát. – Te is oda jársz, ugye?

Bólintok.

Visszateszi a rádiót a dobozba. – Be tudod szerelni egyedül is, vagy kell segítség?

Mielőtt megláttam volna a masinát, azt gondoltam, hogy egyedül is boldogulni fogok vele, de most kicsit elbizonytalanodom. – Talán – felelem. – Legutóbb összevissza forrasztgattam a vezetékeket.

– Akkor most ne fizesd ki! – mondja. – Ha holnap iskola után lesz egy kis időd, ugorj be, és beszerelem neked. Akkor én is ráérek letesztelni. – Felpillant a számláról, és a tollal kopogtatni kezdi a pultot. – Figyelj, lehet, hogy szerinted loco¹⁹, de megtennéd, hogy körbevezeted az öcsémet az iskolában? Nem ismer senkit.

– Van segítőtárs program a suliban – mondom büszkén. – Holnap reggel találkozhatnánk az igazgatói irodában, és akkor akár

¹⁹ örültség (sp.)

hivatalossá is tehetjük a dolgot. – A régi Kiara túl szégyenlős lenne ahhoz, hogy segítőtársnak jelentkezzen, de nem az új Kiara!

– Figyelmeztetnem kell téged, hogy... – mondja Alex.

– Mire?

– Nem könnyű az öcsémmel.

Szélesen elvigyorodok, mert Tuck listája jut eszembe: – Szeretem a kihívásokat.

3. fejezet

CARLOS

– NEKEM NEM KELL SEGÍTŐTÁRS.

Csak ennyit tudok kinyögni, amikor Mr. House, a Flatiron gimnázium igazgatója bemutat Kiara Westfordnak.

– Büszkék vagyunk a segítőtárs programunkra – mondja Mr. House Alexnek. – Megkönnyíti az új diákoknak a beilleszkedést.

A bátyám buzgón bólogat. – Természetesen. Nekem nagyon tetszik az ötlet.

– Nekem viszont nem – motyogom. Több okból sem akarok egy szaros segítőt. 1. Nyilvánvaló, hogy Alex ismeri Kiarát, kiderült abból, ahogyan üdvözölte. 2. A csaj nagyon átlag. Copfba fogta a haját, bőr hegymászó bakancsot hord, meg háromnegyedes sztrecsgatyót, amiből kilóg az Under Armour logó, ráadásul tetőtől térdig egy HEGYMÁSZÓ VAGYOK feliratú, kinyúlt póló takarja a belátást. 3. Kell a fenének bébiszitter, főleg nem az, akit a bátyám szervezett.

Mr. House a méretes bőrfotelben ül, és átnyújtja az órarendem másolatát Kiarának. Pazar, tehát a csaj tudni fogja, hol kellene lennem a nap minden percében. Ha nem lenne ilyen megalázó a helyzet, akár még jól is szórakoznék rajta.

– Ez egy meglehetősen nagy iskola, Carlos – mondja House, mintha nem nézné ki belőlem, hogy eligazodok a térképen. – Kiara mintadiák. Megmutatja a szekrényedet, és az első héten minden órádra elkísér.

– Készen állsz? – kérdezi a csaj szélesen vigyorogva. – Az első órára már be is csengettek.

Nem kaphatnék egy másik segítőt? Lehetőleg olyat, akit nem tesz boldoggá, hogy hajnali fél nyolckor már az iskolában lehet?

Alex búcsút int, én a legszívesebben felmutatnám neki a középső ujjamat, de nem vagyok biztos abban, hogy az igazgató díjazná.

Követem a *mintadiákat* az üres folyosóra, és úgy érzem, a pokolban landoltam. A falak mentén öltözőszekrények állnak, az üres felületeket most feliratok borítják. Az egyikén az áll, hogy VÉG-RE FELBUKKAHN-T! – LEGYEN MEGAN KAHN A DIÁK-TANÁCS ELNÖKE!, egy másikon meg, hogy JASON TU – TUDOD, HOGY Ő LENNE A LEGJOBB KINCSTÁRNOK? A többi felirat szerint az egészséges ebéd norma, az elnökük meg legyen Norma.

Egészséges ebéd???

Basszus, otthon Mexikóban azt zabáltad, amit otthonról vittél, vagy amilyen szart leraktak eléd. Nem lehetett válogatni. Ott azért eszel, hogy ne halj éhen, ki nem szarja le a kalóriatartalmat meg a szénhidrátokat. Most nem azt mondom, hogy nincsenek olyan emberek az országban, akik úgy élnek, mint a kiskirályok. Pont, mint Amerikában, Mexikó harmincegy állama között is akadnak gazdagabb vidékek... a családom viszont nem ott él.

Kilógok a Flatiron gimiből, és baromira semmi kedvem ezt a csajt kerülgetni egész héten. Arra azért kíváncsi lennék, mennyit bír ez a *mintadiák*, mielőtt faképnél hagy.

Odavezet a szekrényemhez, én meg behányom a cuccomat. – Az én szekrényem kettővel odébb van – jelenti be, mintha valami jó hírt közölne. Amikor elkészülök, átnézi az órarendemet, miközben elindul a folyosón. – Mr. Hennesey órája egy emelettel feljebb van.

– ¿Dónde está el servicio?²⁰ – kérdezem tőle.

– Micsoda? Nem értek spanyolul. *Je parle français...* franciául beszélek.

– Minek? Annyi francia lakik Coloradóban?

– Nem, de az egyetem második évében szeretnék egy szemesztert Franciaországban tölteni, mint az anyukám.

Az én anyám be sem fejezte a középiskolát. Terhes lett Alexszel, és hozzáment az apámhoz.

– Azért tanulsz egy nyelvet, hogy egy szemeszterhosszat használhasd? Jó nagy hülyeségnek hangzik. – Elhallgatok, amikor egy ajtó elé érünk, amire egy pasit festettek. – Servicio a mosdó... azt kérdeztem, hogy hol van a mosdó.

– Ja? – Kicsit zakkantnak tűnik a csaj, mintha nem tudná, hogyan kezelje azokat a dolgokat, amik nincsenek leírva az órarendben. – Hát, akkor itt megvárlak.

Itt az ideje, hogy szemétkedjek egy kicsit a segítőtársammal. – Nem jönnél inkább be velem? Megmutathatnád a rötyit is. Még nem tudtam feltérképezni, meddig terjed ki... izé, a hatásköröd.

– *Annyira* azért nem. – Összecsücsörített szájjal rázza a fejét, mintha citromba harapott volna. – Indíts! Itt megvárlak.

A mosdóban rátámaszkodom az egyik kagylóra, és mély lélegzetet veszek. A tükörből egy olyan csávó képe néz vissza rám, akit a családja egy elbaszott lúzerként könyvelt el.

²⁰ Hol van a mosdó? (sp.)

Talán el kellett volna mondanom mi'amanak az igazságot: hogy azért rúgtak ki a malomból, mert megvédtem a tizenöt éves Emilie Juarez az egyik felügyelő zaklatásától. Már az is elég volt szegény lánynak, hogy abba kellett hagynia az iskolát, hogy a családján segíthessen. Amikor a főnök úgy döntött, hogy ráteheti a mocskos kezét csak azért, mert ő az el jefe²¹, azt hittem, hogy szétrobbanok. Az állásomba került... de megérte, és újra megtenném akkor is, ha ugyanígy járnék.

Halk kopogás ránt vissza a jelenbe: abba a jelenbe, amelyben egy hegymászó cucba öltözött csaj kíséretet óráról órára. Egy Kiara-féle lánynak nincs szüksége arra, hogy a férfiak megvédjék: ha valaki fenyegetné, valószínűleg megfojtaná a kinyúlt pólójával.

Az ajtó résnyire kinyílik. – Bent vagy? – visszhangzik Kiara hangja a mosdóban.

– Igen.

– Készen vagy?

Az égre emelem a tekintetem. Amikor egy perccel később kísérelök a mosdóból, és elindulok a lépcső felé, látom ám, hogy a kísérelőm nem moccan. Ott áll savanyú ábrázattal az üres folyosó kellemes közepén. – Nem is kellett kimenned – mondja bosszankodva. – Csak húzod az időt.

– Zseni vagy – mondom színtelen hangon, majd kettésével veszem a lépcsőfokokat felfelé.

Egy-null Carlos Fuentes javára.

A hátam mögött hallom a léptei kopogását, utol akar érni. Már a második emeleti folyosón járok, és nagyon szeretnék megszabadulni tőle.

²¹ főnök (sp.)

– Hálás köszönet, hogy miattad, ok nélkül totál elkések az óráról
– mondja, miközben mögöttem kocog.

– Engem ne hibáztass! Nem én kértem bébiszittert. És csak zárójelben jegyzem meg, hogy kiválóan el tudok igazodni magamtól is.

– Tényleg? – kérdezi. – Éppen most mentél el Mr. Hennesey terme mellett.

Basszus.

Egy pont a *mintadiáknak* is.

Tehát 1-1. Csak az van, hogy nagyon nem bírom, ha egyenlő az állás. Én nyerni szeretek... méghozzá nagy előnnyel.

Be kell vallanom, kicsit idegesít, amikor vidám fény villan a segítőtársam szemében.

Közelebb lépek hozzá, nagyon közel. – Lógtál már óráról? – kérdezem egyszerre játékosan és flörtölve. Ki akarom billenteni az egyensúlyából, hogy megint én legyek nyerő pozícióban.

– Nem – feleli lassan, és idegesnek tűnik.

Remek. Még közelebb hajlok hozzá. – Egyszer kipróbálhatnád velem – mondom neki halkán, és kinyitom az osztályterem ajtaját.

Hallom, hogy levegőért kap. Nem tehetek róla, hogy olyan arccal és testtel áldott meg a teremtő, ami tetszik a csajoknak. A szüleim génjeinek köszönhetően tényleg jóvágású gyerek vagyok, és nem szégyellem használni az adottságaimat. Kevés előnyhöz juttatott az élet, az arcomat viszont Adonisz is megirigyelhetné, tehát kihasználom – jóra is, rosszra is –, amennyire csak lehet.

Kiara gyorsan bemutat Mr. Hennesey-nek, és már ki is penderül az ajtón. Remélem, hogy sikerült örökre elhajtanom magam mellől. Ha nem, akkor keményebben fogok próbálkozni. Matekóra van, én meg körbeszokolok. Ezek mind felsőbb osztálybeli srácok. Ez az iskola még csak nem is hasonlít Fairfieldre, arra a chicagói környékre,

ahol a Mexikóba költözésünk előtt éltünk. A Fairfield gimiben voltak gazdag és szegény gyerekek is. A Flatiron gimiben azokra a drága, chicagói magániskolákra emlékeztet, ahol a diákok márkás ruhákat viselnek, és csúcskategóriás autót vezetnek.

Mennyit röhögünk rajtuk! Most meg közéljük keveredtem.

A matekóra végén Kiara a terem előtt vár rám. Ezt nem hiszem el...

– Na, milyen volt? – kiabál át a hangzavarban, miközben a többiek a következő órára igyekeznek.

– Nem akarhatod, hogy válaszoljak erre a kérdésre...

– Nem is akarom. Gyerünk! Csak öt percünk van. – A többi diák között szalalozik. Követem, minden lépésnél ide-oda jár a copfja, mint a lovak farka. – Alex már szólt, hogy lázadó típus vagy.

Pedig azt az oldalamat még meg sem mutattam neki. – Honnan ismered a bátyámat?

– Apám diákja volt. Felújítok egy autót, ő is segít nekem.

Nem igaz ez a chica²². Autót újít fel? – Mit tudsz te az autókról?

– Többet, mint te – veti oda foghegyről.

Röhögni kezdek. – Fogadjunk?

– Akár. – Megáll az osztály előtt. – Itt van a bioszterem.

Egy szuperdögös csaj húz el előttünk, és belép a terembe. Szűk farmert és még annál is szűkebb pólót visel. – Hűűűű... ez meg ki volt?

– Madison Stone – morogja Kiara.

– Mutass be neki!

– Miért?

Mert tudom, hogy ezzel halálra bosszanthatlak. – Miért ne?

²² csaj (sp.)

A mellére szorítja a könyveit, mintha páncélt akarna növesztetni.
– Öt okot is fel tudnék sorolni.

Vállat vonok. – Hallgatlak.

– Nincs rá idő, mindjárt becsengetnek. Gondolod, hogy egyedül is be tudsz mutatkozni Mrs. Shevelenkónak? Most jutott eszembe, hogy a francia házit a szekrényemben hagytam.

– Akkor jobb, ha szeded a lábad. – A csuklómra pillantok, amelyen ugyan nincs karóra, de kétlem, hogy észrevenné. – Mindjárt becsengetnek.

– Óra után itt találkozunk! – Elrohan a folyosón.

A teremben várok, hogy Shevelenko felnézzen az asztaláról, és regisztrálja a jelenlétemet. A laptopjába van belebújva, valószínűleg magánlevelezést folytat.

Megköszörülöm a torkomat, hogy felhívjam magamra a figyelmét. Rám pillant, majd ablakot vált a képernyőn. – Ül le, ahova akarsz! Egy perc múlva névsorolvasást tartok.

– Új vagyok – mondom neki. Ezt már neki is ki kellett volna találnia, hiszen az elmúlt két hétben nem láthatott az óráján, de leszárom.

– Te vagy a mexikói cserediák?

Nem éppen. *Átjelentkező* vagyok, de ezt a nőt nyilván nem érdeklik a részletek. – Igen.

Nem tudom nem észrevenni, hogy a bajuszkáján izzadságcseppek gyöngyöznek. Tudomásom van róla, hogy létezik megoldás erre a problémára is. Consuelo nagynénémnek is volt bajsza, de anya elkapta a grabancát, és egy kis forró gyantával elintézte a dolgot.

– Spanyolul vagy angolul beszéltek otthon? – kérdezi Shevelenko.

Nem hiszem, hogy szabad neki ilyet kérdezni, de leszárom. – Mind a kettőt.

A nyakát nyújtogatva szétnéz az osztályban. – Ramiro, gyere csak ide!

Egy latino felpattan, és az asztalhoz siet. Olyan, mintha Alex legjobb barátjának, Pacónak a magasabb verziója lenne. Amikor végzősök voltak a középiskolában, Alexet és Pacót is meglőtték, ezáltal fenekestül felfordult az életünk. Paco meghalt. Nem tudom, valaha ki fog-e derülni számunkra, hogy mi történt azon az éjszakán. Abban a percben, ahogy a bátyám kikerült a kórházból, Mexikóba költöztünk a családukhöz. Azóta a lövöldözés óta minden megváltozott.

– Ramiro, ez... – Shevelenko rám pislog. – Mi is a neved?

– Carlos.

Végigméri a Ramiro gyereket. – Ő is mexikói, te is mexikói vagy. Ti ketten, spanyolajkúak, dolgozzatok együtt!

Követem Ramirót az egyik laborasztalhoz. – Ez a nő normális? – kérdezem.

– Nagyjából. Tavaly hallottam, hogy Savanyú Shevy egy Ivan nevű srácot „Ruszkinak” hívott hat hónapig, mert mindig elfelejtette az igazi nevét.

– Savanyú Shevy? – kérdezem vissza.

– Ne nézz így rám! – mondja Ramiro. – Nem én találtam ki. Már legalább húsz éve ez a gúnyneve.

Megszólal a csengő, de mindenki tovább beszélget. Savanyú Shevy megint a laptopja felett görnyed, és az e-mailjét pötyögteti.

– Me llamo Ramiro²³, de az itt túl spanyol, mindenki csak Ramnek hív.

Az én nevem is túl spanyol, de nem érzek ingerenciát arra, hogy megtagadjam az örökségemet, és Carl legyek csak azért, hogy beilleszkedjek ezek közé. Hiszen elég rám nézni, ordít rólam, hogy latin

²³ Ramirónak hívnak (sp.)

vagyok, akkor meg minek tettessem magam valami másnak? Alexet is mindig azzal vádolom, hogy fehér akar lenni, mert nem hajlandó az igazi nevét, az Alejandrót használni.

– Me llamo Carlos. Hívj nyugodtan Carlosnak.

Most, hogy kicsit jobban megnézem, látom ám, hogy Ram valamiféle márkás golfpólót visel, ott van a logó. Lehet, hogy van rokonsága Mexikóban, de az tuti, hogy su familia²⁴ nem a mi környékünkön lakik.

– Na és mit lehet itt csinálni, ha jól akarom érezni magam? – kérdezem tőle.

– A kérdés az, hogy mit *nem* lehet – feleli Ram. – Lógunk a Pearl Street-i bevásárlóközpontban, moziba járunk, kirándulunk, snowboardozunk, evezünk, hegyet mászunk, és a niwoti meg a longmonti csajokkal bulizunk.

Hát ezektől én egyáltalán nem érzem jobban magam, talán csak a bulizás jöhet szóba.

Az asztal másik oldalán az a dögös csaj, Madison ül. A feszülő cuccai mellett hosszú, melírozott, szőke haja van, széles mosolya, és talán még a Brittanynál is nagyobb chichije²⁵. Nem mintha megbámultam volna a bátyám nőjét, de képtelenség nem észrevenni az ütközőit.

Madison áthajol az asztal felett. – Hallom, te vagy az új srác – mondja. – Én Madison vagyok. Te pedig...

– Carlos – mondja be Ram, mielőtt megszólalhatnék.

– Ram, biztos vagyok benne, hogy önállóan is be tud mutatkozni – sziszegi a csaj, majd a fülé mögé simítja a haját, és megcsillantja a gyémánt fülbevalóját, ami akár meg is vakíthatja az embert, ha a

²⁴ a családja (sp.)

²⁵ chichi: cici (sp. szleng)

nap a megfelelő szögben éri. Közelebb hajol hozzám, és az alsó ajkába harap. – Me-hiii-kóból jöttél?

Mindig halálra idegesít, amikor a fehér kölykök utánozzák a mexikói akcentust. Kíváncsi lennék, hallott-e rólam valami mást is. – SÍ²⁶ – mondom neki.

Szexisen elmosolyodik, és még közelebb hajol. – Estás muy caliente.²⁷ – Azt hiszem, éppen szívdőglesztőnek nevezett. Me-hiii-kóban ugyan nem így mondjuk, de felfogom a lényegét. – Szükségem lenne egy beleváló spanyoltanárra. Az előző egy lúzer volt.

Ram megköszörüli a torkát. – ¡Qué tipa!²⁸ Ha nem jöttél volna még rá, én voltam az előző tanára.

Még mindig Madisont bámulom. Tisztában van a külsejével, és nyilvánvalóan semmi akadályát nem látja annak, hogy be is vesse a teljes arzenált. Bár én általában a mézszínű bőrű, egzotikus mexikói chicákra bukcom, gyanítom, hogy senki sem képes ellenállni Madisonnak. És ezt tudja is.

Amikor egy lány áthívja Madisont a másik asztalhoz, Ram felé fordulok. – Tanítottad, vagy jártatok is? – kérdezem tőle.

– Mindkettő. Néha a kettőt együtt. Egy hónapja szakítottunk. Fogadd meg a tanácsomat, és tartsd magad távol tőle! Harap.

– Tényleg? – kérdezem vigyorogva.

– Most komolyan, ne akarj olyan közel kerülni hozzá, hogy tőle kapd meg a kérdésedre a választ. Csak annyit, hogy a kapcsolatunk vége felé én lettem a diákja. Na, nem spanyolból.

– Está sabrosa!²⁹ Azért bepróbálkozom nála.

²⁶ igen (sp.)

²⁷ Nagyon szívdőglesztő vagy. (sp.)

²⁸ Micsoda nő! (sp.)

²⁹ itt: Remek!

– Akkor hajrá, tesó! – vonja meg a vállát Ram, pont, amikor Savanyú Shevy végre feltápáskodik, és tanítani kezd. – De ne mondd, hogy nem szóltam!

Nem akarok én senkinek a pasija lenni, de azt már nagyon bírnám, ha felvihetnék néhány csajt a Flatiron gimiből Alex lakására, hogy megbizonyítsam, én pont az ő ellentéte vagyok. Madison olyan, mint Brittany, csak nincs a feje felett glória.

Miután végigszenvedem a délelőtti órákat, nagyon megéhezem. Amikor megszólal a csengő, örülök, hogy Kiara nem vár a terem előtt, bár megígérte. Egyenesen a szekrényem felé tartok, hogy előszedjem az ebédemet, amit Alex hűtőjének tartalmából varázsoltam magamnak.

Lehet, hogy már le is kopott a segítőársam? Nekem aztán mind-egy, kivéve, hogy tíz percembe kerül megtalálni az ebédlőt. Amikor belépek, Ram integet felém, bár én egyedül is el lettem volna.

– Kösz, hogy leráztál! – mondja egy hang a hátam mögött.

Visszapislogok a segítőársamra. – Azt hittem, te mondtál fel nekem.

Megcsóválja a fejét, mintha ennél nevetségesebb dolgot még sohasem hallott volna. – Természetesen nem mondtam fel. Csak kép-telen voltam korábban elszabadulni.

– Jaj, de kár! – mondom, mintha együtt éreznék vele. – Vártam volna, ha...

– Ja, persze. – Odabiccent Ramék asztala felé. – Menj, ülj oda hozzá! Láttam, hogy integetett neked.

Döbbsenten meredek rá. – Te tényleg megengeded nekem, hogy vele ebédeljek?

– Velem is ebédelhetsz – mondja olyan hangon, mintha azt várná, hogy kapjak az alkalmon.

– Kösz, de nem.

– Sejtettem.

Kiara beáll a sorba, én meg odamegyek Ram asztalához. Lovaglóülésben magam alá húzok egy széket, miközben Ram bemutat a haverjainak: fehér az összes, olyanok, mintha egymás klónjai lennének. Csajokról, sportokról meg csak a fantáziájukban létező focicsapatokról rizsáznak. Kétlem, hogy akár egyikük is túlélne egy napot a cukormalomban, odaát Mexikóban. A barátaim zöme tizenöt dollárt sem keresett egy nap. Egy évben összesen nem keresnek annyit, mint amennyibe azok a karórák kerülnek, amelyekkel az itteni kölykök villognak.

Amikor Ram újra beáll a sorba, Madison jelenik meg az asztalnál. – Hali, srákok! – mondja. – A szüleim elutaznak a hétvégére. Péntek este csapnék egy bulit, ha benne vagytok. De Ramnek ne szóljatok!

Benyúl a táskájába, és előránt egy tubus szájfényt. A szivacsos végét néhányszor belemártja a tubusba, majd összecücsöríti a száját, és felkeni a csillogó maszlagot. Már azt hinném, hogy végzett, de nem, tökéletes kört formál az ajkaiból, és néhányszor még végigfuttatja rajtuk a szivacsot. Körülnézek, hogy más is látja-e az erotikus szájfény-showt. Naná, Ram két haverja már nem dumál, meredten bámulják Madison előadását. Ram közben visszatér, de teljesen lefoglalja a pepperonis pizzája.

Madison cuppogó hangot hallat. Máris újra rá figyelek. – Carlos, leírom az adataimat – mondja, majd előszed egy tollat, és megragadja a karomat. Az alkaromra, a tetoválásaim fölé rajzolja a telefonszámát és a címét, mint egy művész. Amikor elkészül, megbillegtetni az ujjait, és visszaül a barátaihoz.

Beleharapok a szendvicsembe, és körbestírlöm az ebédlőt, Kiarát, az anti-Madisonot keresve. Egy kócos szőke sráccal üldögél,

akinek a szemébe hullik a haja. A pasas nagyjából olyan magas, mint én, és a testfelépítése is hasonló. A pasija lenne? Ha igen, sajnálatot érzek iránta. Kiara az a típusú lány, aki elvárja egy pasitól, hogy behódoljon neki, és kinyalja a seggét.

Se a testem, se a lelkem nem alkalmas az alázatra, és inkább megdöglök, de senki seggét nem nyalom ki.

4. fejezet

Kiara

– NA, BEVÁLTÁL SEGÍTŐTÁRSNAK? – kérdezi anya a vacsoránál. – Tudom, hogy már nagyon vártad a mai napot.

– Nem éppen – felelem, miközben a harmadik szalvétát nyomom az öcsém orra elé, mert az egész feje tésztaszószos.

A nyolcadik óra végén már hiába kerestem Carlost a tantermük előtt, állítólag hazament. – Carlos kétszer is lerázott.

Apa, aki pszichológusként meg van győződve arról, hogy az emberek másra sem jók, mint hogy kianalizálják őket, már másodszer szed a zöldbabból. – Lerázott? És miért tenne ilyet?

Ööö... – Mert úgy gondolja, hogy van elég jófej ahhoz, hogy egyedül is boldoguljon.

Anya megpaskolja a kezemet. – Lerázni a segítőtársadat nem vall jófejségre, de legyél vele türelmes! Még új neki minden. Nem lehet könnyű.

– Anyádnak igaza van. Ne ítélkezz ilyen könnyen, Kiara! – mondja apa. – Valószínűleg csak azt próbálja kitalálni, hogyan illeszkedhetne be. Alex beugrott ma az irodámba, jól elbeszélgettünk. Szegény gyerekek, alig húszéves, és ő a felelős a tizenhét éves öccséért.

– Miért nem hívod meg Carlost hozzánk holnap iskola után? – javasolja anya.

Apa anya felé bökö a villájával. – Nagyszerű ötlet.

Carlos nyilván másra sem vágyik, mint egy családlátogatásra. Világosan az értésemre adta, hogy csak azért visel el egy héten keresztül, mert muszáj neki. Ha pénteken letelik a szolgálatom, szerintem örömmünnepet ül majd. – Hát, nem tudom.

– Próbáld meg! – mondja anya, és nem vesz tudomást a habozásomról. – Megcsinálom azt a narancsdzsemes sütit, aminek a receptjét Joanie-től kaptam.

Szerintem Carlost nem hatja meg holmi narancsdzsemes süti, de... – Na, jó, megkérdezem. De ne lepődjetek meg, ha esetleg nemet mond!

– Te ne lepődj meg, ha esetleg igent mond! – lelkesedik apa, az örök optimista.

Másnap délelőtt, amikor a harmadik óráról átkísérem Carlost a negyedikre, összeszedem a bátorságomat és megkérdezem: – Átjössz hozzánk sulis után?

Felszalad a szemöldöke. – Te randira hívsz?

Összeszorítom a fogamat. – Ennyire ne bízd el magad!

– Jó, mert nem vagy az esetem. Szeretem a szexi és buta nőket.

– Te sem vagy az esetem – csattanok fel. – Az intelligens és szórakoztató férfiakat kedvelem.

– Én szórakoztató vagyok.

Vállat vonok. – Valószínűleg én vagyok túl intelligens ahhoz, hogy értsem a vicceidet.

– Akkor meg miért akarod, hogy elmenjek hozzátok?

– Anya... ízé, sütit süt. – Szinte felszisszenek, amikor ezek a szavak végül elhagyják a számat. Ki hív meg egy srácot *sütizni*? Na,

jó, az öcsém talán megtenné, de ő még csak ovis. – Egyáltalán nem randira hívlak – fakadok ki, nehogy azt higgye, hogy titokban mégis tetszik nekem. – Csak... sütitzeni.

Bárcsak visszapörgethetném az elejére ezt a beszélgetést, de már késő.

Odaérünk a terem elé, és még nem válaszolt.

– Majd meggondolom – mondja, és magamra hagy a folyosón.

Meggondolja? Mintha nekem tenne óriási szívességet azzal, hogy eljön hozzánk, nem pedig fordítva?

A nap végén, amikor összefutunk a szekrényeknél, és már abban reménykedem, hogy el is felejtette az egészet, egyik lábáról a másikra áll, és zsebre vágja a kezét. – Milyen süti lesz?

Annyi mindent kérdezhetett volna, miért pont ezt kérdezi?

– Narancsos – felelem neki végül. – Narancsdzsemes.

Közelebb hajol hozzám, mintha nem beszéltem volna tisztán és érthetően. – Narancs micsoda?

– Narancsdzsem.

– He?

– Narancsdzsem.

Már elnézést, de ezt a szót képtelenség tisztán kiejteni, annyi mássalhangzó torlódik benne. Tök béna. De legalább nem dadogtam.

Carlos bólint. Látom rajta, hogy igyekszik nem röhögni, de nem megy neki. Kitör belőle. – Mondd még egyszer!

– Hogy kiröhögness?

– Sí. Ez lett az új életcélom. Az meg mázli, hogy ilyen könnyű célpont vagy.

Bevágom a szekrényem ajtaját. – A meghívást ezennel hivatalosan visszavonom.

Elindulok, de aztán eszembe jut, hogy minden házi feladatot a szekrényben hagytam, így megint ki kell nyitnom. Megragadom a három könyvet, betuszkolom őket a hátizsákomba, és elrohanok.

– Mindenképpen elmentem volna, ha duplacsokis kekszre hívsz!
– kiált utánam Carlos nevetve.

Tuck a felsősök parkolójában vár rám. – Mi tartott ilyen sokáig?

– Carlossal veszekedtem.

– Már megint? Kiara, csak kedd van. Még három napod van vele. Miért nem köszönsz el szépen tőle, és vetsz véget ennek a nyomorúságnak?

– Mert pontosan ezt akarja elérni – mondom, miközben beszélünk a kocsimba, és kihajtok a parkolóból. – Nem akarom megadni neki azt az örömet, hogy mindig ő nyerjen. Olyan utálatos!

– Akkor viszont találnunk kell valamit, amivel megeszed reggelire.

Tuck szavai nyomán remek ötletem támad. – Ez az! Tuck, zseni vagy! – mondom izgatottan, majd hirtelen megfordulok a kocsival.

– Hová megyünk? – kérdezi Tuck és hátrafelé bökö. – Arra laktok!

– Először a szupermarketbe megyünk, aztán meg a McGuckin vasáruboltba. Megveszem a hozzávalókat egy tálca duplacsokis kekszhez.

– Mióta tudsz sütni? – kérdezi Tuck. – És miért pont duplacsokis kekszet?

Gonoszkodva rámosolygok. – Kell a reggelimhez!

5. fejezet

CARLOS

SZERDÁN ISKOLA UTÁN AZ AUTÓSZERELŐ MŰHELY FELÉ veszem az irányt, ahol Alex gurizik. Éppen átkelnék az úton, amikor egy vörös Mustang fékez le mellettem. Madison Stone vezet, az összes ablakot lehúzta. Amikor közelebb érek hozzá, megkérdezi, hová megyek.

– A McConnell műhelybe, ott dolgozik a bátyám – mondom neki. – Felajánlotta, hogy extra zsebpénzért besegíthetek neki.

– Ugorj be! Elviszlek.

Madison hátraküldi a barátnőjét, Lacey-t, és int, hogy üljek előre, mellé. Még sohasem éltem olyan helyen, ahol nem a bórszín vagy a szülők bankszámlája után ítélik meg az embert, így óvatosan kezelem Madison hirtelen támadt érdeklődését irányomban. Basszus, Kiarát is megpróbáltam elkábítani Savanyú Shevy órája előtt, de még csak a szempillája sem rezdült, egy mosolyt sem tudtam kipréselni belőle. Legfeljebb egy megrökönyödött kiáltást. Bár tegnap meghívott hozzájuk sütitni. *Narancsdzsemes sütire*. Ki a bánat hív meg valakit narancsdzsemes sütire? Az a legnagyobb vicc az egészben, hogy valószínűleg komolyan gondolta. Ma egész nap néma csendben kísért óráról órára. Még ki is csúfoltam, hogy rávegyem, szólaljon már meg, de nem harapott rá a csalira.

Madison bepötyögi a McConnell címét a GPS-be.

– Figyu, Carlos! – mondja Lacey, és a két ülés közé hajol, amikor Madison elindul az autóval. Még a vállamat is megveregeti, biztos, ami biztos. – Tényleg azért rúgtak ki az előző iskoládból, mert megvertél valakit?

Még csak három napja vagyok ebben a suliban, de máris pletykálnak. – Három embert vertem meg, és egy pitbullt – viccelek, de úgy látom, hogy beveszi, mert döbbenten eltátja a száját.

– Húha! – Megint megveregeti a vállamat. – Mexikóban kutyát is vihetsz a suliba?

Lacey ostobább, mint a burrito bab nélkül. – Hát persze. De csak pitbullt és csivavát.

– De jó lenne, ha én is elhozhatnám Pudlit az iskolába! – Megint megveregeti a vállamat. Nagy a kísértés, hogy én is megütögessem őt, hadd érezze, milyen idegesítő, amit csinál. – Pudli a kis labradoodle kutyikám.

Mi a frász az a labradoodle? Bármi is legyen, fogadjunk, hogy az unokatesóm, Lana pitbullja bekapná Pudlit, a labradoodle-t ebédre.

– Az a srác a bátyád, aki elhozott hétfőn a suliba beiratkozni? – kérdezi Madison.

– Aha – felelem, amikor befordulunk a műhely előtti parkolóba.

– A barátnőm, Gina azt mesélte, hogy látott benneteket az irodában. A születek nincsenek itt?

– A bátyámmal élek. A család többi része Mexikóban maradt. – Semmi szükség arra, hogy elregéljem az egész életemet, apám halálát, akit egy drogügylet során lőttek le, amikor négyéves voltam, meg azt, hogy mi'amá gyakorlatilag kirúgott otthonról, és elpateholt ide.

Madison megdöbben. – A bátyáddal élsz? Szülők nélkül?

– Szülők nélkül.

– Milyen szerencsés vagy! – sikkantja Lacey. – A szüleim állandóan a nyakamban lihegnek, a húgom meg elmebeteg, de legalább Madissonnál meghúzhatom magam, mert ő egyke és a szülei soha sincsenek otthon.

Madison a visszapillantó tükörbe les. A szülei említésére egy pillanatra megmerevedik, de aztán újra mosolyogni kezd. – Állandóan úton vannak – magyarázza, és újabb réteg csillogó szájfényt ken az ajkaira. – De én nem bánom, mert azt csinálom, amit csak akarok, azzal, akivel akarom, nincsenek szabályok.

Mivel az én életem tele van olyan emberekkel, akik szabályozni akarnak, az élete részemről buenónak³⁰ hangzik.

– Jesszum pepi, a bátyád meg te olyanok vagytok, mintha ikrek lennétek! – lelkendezik Lacey, amikor meglátja a közeledő Alexet.

– Szerintem nem hasonlítunk – mondom neki, és kinyitom az ajtót. Madison és Lacey is kiszállnak. Azt várják, hogy bemutassam őket? Megállnak előttem a hibátlan, sápadt bőrükkel és a napfényben csillogó sminkkel. – Köszö, hogy elhoztatok – mondom.

Mind a ketten megölelnek. Madison jóval hosszabb ideig tart a karjában. Nyilvánvaló jele annak, hogy érdeklődik irántam.

Alex nem igazán érti, mit csinálom itt ezzel a két tyúkkal. Átkarolom Madison és Lacey vállát. – Hé, Alex! Ő Madison, ő pedig Lacey. A Flatiron gimmi legdögösebb csajjai!

Mindkét lány biccent Alex felé, és megragyogtatják a mosolyukat. Tetszik nekik a dicséret, bár az a véleményem, hogy pontosan tudják, mennyire csábosak, felesleges emlékeztetni őket erre.

³⁰ bueno: jó (sp.)

– Köszönöm, hogy elhoztátok a testvéremet – mondta Alex, majd sarkon fordul, és besiet a műhelybe.

Miután a lányok elhajtanak, én is belépek utána, és látom, hogy egy kombi lökhárítóján dolgozik, amely valószínűleg egy balesetben sérült meg.

– Csak te vagy itt? – kérdezem.

– Aha. Segíts leszedni ezt az izét! – mondja, és elém lök egy csavarhúzó.

Alex és én régen együtt dolgoztunk az unokabátyánk, Enrique műhelyében. Ez volt az egyik módja annak, hogy ne kerüljünk bele valamilyen balhéba. A bátyám és az unokatesóm megtanítottak mindenre, amit az autókról tudni érdemes, amit meg nem tanítottak meg, megtanultam magamtól a hátsó udvarban, miközben roncokat bontottam.

A motorház fölé hajolok, és elkezdem kilazítani a csavarokat. A fémen megcsikorduló fém hangja visszhangzik a műhelyben, és egy másodpercig úgy érzem, újra Chicagóban vagyok Enriquenél.

– Szép lányok – mondja a bátyám gúnyosan, miközben egymás mellett dolgozunk.

– Aha, tudom. Éppen arra gondoltam, hogy mindkettőt elviszem a gólyabálra. – A farzsebembe dugom a csavarhúzó. – Ja, mielőtt elfelejtem, Kiara tegnap meghívott hozzájuk *sütizni*.

– Akkor meg miért nem mentél el?

– Amellett, hogy nem akartam, visszavonta a meghívást.

Alex már nem a lökhárítót nézi, hanem engem. – Nagyon kérlek, mondd, hogy nem voltál totál pendejo³¹ hozzá!

³¹ idióta, ostoba alak (sp.)

– Csak egy kicsit viccelődtem vele, ennyi. Legközelebb, ha kísé-
rőt intézel a számomra, légy szíves, ne olyat kérj fel, aki túlmé-
tezett, gyagya feliratos pólókat visel! Kiara egy csávóra emlékeztet
még Chicagóból, Alex! Abban sem lehetek biztos, hogy egyáltalán
nőnemű.

– Sze-szeretnéd, h-ha bebizonyítanám? – hangzik fel az ex-kisé-
rőm hangja az ajtóból.

A francba!

6. fejezet

Kiara

– NANÁ! – MONDJA CARLOS. Az arcára van írva, hogy remekül szórakozik, és a kihívásokat is kedveli. – Bizonyítsd be!

Alex feltartja a kezét. – Nem! Ne tedd! – Az autónak löki Carlost, és valamit a fülébe súg spanyolul. Carlos visszamorog rá. Fogalmam sincs, hogy miről beszélnek, de egyikük sem tűnik boldognak.

Én sem vagyok boldog. Nem hiszem el, hogy már megint dadogtam. Iszonyúan haragszom magamra, hagytam Carlost olyan szinten hatni az érzelmeimre, hogy miatta belekavarodtam a mondókámba. Ez azt jelenti, hogy hatalma van felettem, amitől csak dühösebb leszek. Alig várom a pénzteket, amikor a Keksz Hadművelet elkezdődik. Várnom kell, amíg a kekszek jól megpuhulnak, különben nem működik a dolog.

A felbőszült Alex eldübörög Carlos mellett, és előhúzza egy dobozt a kassza mögül. – Kiprobáltam a rádiódat, de szerintem hiányzik az egyik rugó. Nem hinném, hogy működik nélküle, de egy próbát megér. Add ide a kulcsodat, és behozom az autót. – Carlos felé fordul. – Te meg ki ne merészed nyitni a pofádat, amikor nem vagyok itt!

Abban a percben, ahogy Alex kilép a műhelyből, Carlos megszólal: – Ha még mindig be akarod bizonyítani, hogy nem pasasból vagy, akár el is kezdheted!

– Jobban érzed magad, amikor bunkóskodsz? – kérdezem.

– Nem. De akkor igen, ha sikerül felidegesítenem a bátyámat. Amikor téged idegesítelek, ő is ideges lesz. Sajnálom, hogy kereszt-tűzbe kerültél.

– Hagyj ki engem ebből az egészből!

– Ki van zárva. – Carlos leguggol az előtt az autó előtt, amin éppen dolgoztak, és ránt egyet a lökhárító borításán.

– Először a rögzítőkapcsokat kell kiengedni – mondom neki, és örülök annak, hogy bebizonyíthatom: többet tudok a kocsikról, mint ő. – Addig nem jön le, amíg a kapcsokat ki nem engeded.

– Melltartóról vagy lökhárítóról beszélünk? – kérdezi, és pimaszul rám vigyorog. – Mert mindkettőnek a szakértője vagyok.

Ezt nem kellett volna. Annyira éretlen dolog volt. Mind a miatt a szexista és ostoba megjegyzés miatt. Meg amiatt, hogy kicsúfolt a narancsdzsem miatt. Ezért kellett megennem reggelire.

Péntek van. Tuck és én már kora reggel bejöttünk az iskolába, hogy kinyissuk Carlos szekrényét. Kedden sulis után Tuckkal majdnem száz duplacsokis kekszet sütöttünk. Amikor kihültek, egy aprócska, de erős mágnesdarabot ragasztottunk mindnek a hátára. Punnyadt kekszmágnes lett belőlük. Amikor Carlos kinyitja a szekrénye ajtaját, a szekrény belsejét száz kicsi keksz fogja díszíteni.

Amikor megpróbál levenni egy kekszet, az teljesen elmorzsálódik a kezében. Szupererős, pénzérme nagyságú mágneseket vettem. Az

tuti, hogy minden tiszta morzsa lesz. Két választás áll majd előtte: vagy ott hagyja a kekszetek, vagy egyesével leszedgeti őket, de akkor gyakorlatilag morzsában fog úszni.

– Remélem, hogy velem sohasem fogsz összeveszni – mondja Tuck, miközben falaz nekem. Az iskola csak háromnegyed óra múlva kezdődik, alig néhányan lézengenek a folyosón.

Azzal a kóddal nyitom ki Carlos szekrényét, ami az órarendjére volt írva, még Mr. House adta ide. Érzek némi büntudatot, de annyit azért nem, hogy ne csináljam meg, amit elterveztem. Elhelyezek néhány kekszet, és Tuckra pislogok. Ő Carlost lesi, meg bárkit, aki gyanút foghatna. Minden alkalommal, amikor felrakok egy kekszet, Tuckot megnevetteti a fémre csattanó mágnes hangja.

Csing. Csing. Csing. Csing. Csing. Csing.

– Tökre ki fog akadni – mondja Tuck. – Tudni fogja, hogy te voltál, ugye tisztában vagy vele? Amikor valakit át akarsz verni, nem az a lényeg, hogy ne tudja, ki tette?

– Már késő. – Még több kekszet rakok fel, bár kétlem, hogy mind a százat sikerül majd. Teszek mindenhova, felülre, hátra, az ajtó belsejére, az oldalakra... Lassan nem marad hely, de mindjárt el is készülök. Úgy néz ki a szekrény belseje, mintha barna himlőfoltok csúfítanak.

Belenyúlok a zacskóba. – Már csak egy van.

Tuck bedugja a fejét. – Ilyen átvágást még nem látott a Flatiron, az tuti, Kiara! Lehet, hogy bekerülsz a történelemlányokba. Büszke vagyok rád. Az utolsót ide tedd, az ajtó közepére!

– Jó ötlet. – Bezárom az ajtót, még mielőtt valaki lebuktathatna, és az utolsó kekszet a közepére biggyesztem. Megnézem az órát. Az osztályfőnöki óra húsz perc múlva kezdődik. – Most már csak várnunk kell.

Tuck végignéz a folyosón. – Jönnek. Nem kellene elrejtőznünk?

– Jó lenne, de muszáj látnom a reakcióját – mondom. – Bújjunk el Mrs. Hadden irodájában.

Öt perc múlva, amikor Tuckkal kipislogunk az ajtó négyszögletes kis ablakán, Carlos közelít a folyosón.

– Jön! – suttogom. A szívem vadul ver a mellkasomban.

Carlos összevonja a szemöldökét, amikor meglátja az ajtajára bigygyesztett óriási, barna kekszet. Jobbra-balra pislant, nyilván keresi, ki tehette. Amikor leszedné a kekszet, az elmorzsolódik a kezében, de a mágnes szorosan az ajtóra tapad.

– Na, mit csinál? – kérdezem Tuck-tól, aki magasabb nálam, így jobban lát.

– Vigyorog. Meg a fejét csóválja. Most a szemébe dobja az elmorzsolódott kekszet.

Majd nem fog vigyorogni, ha kinyitja a szekrényt, és talál benne még kilencvenkilenc kekszet.

– Kimegyek – mondom Tuck-nak. Kilépek Mrs. Hadden irodájának biztonságából, és a szekrényem felé tartok, mintha mi sem történt volna.

– Szia! – mondom Carlosnak, aki a kekszekkel telerakott szekrényére mered.

– Ötöst kapsz a tervre és a kivitelezésre – mondja.

– Idegesít, hogy én mindenre jó jegyet kapok? Még a viccekre is?

– Igen. – Felhúzza az egyik szemöldökét. – Le vagyok nyugózva. Dühös vagyok, de ettől függetlenül lenyűgöztél. – Becsukja a szekrényajtót, a kilencvenkilenc keksszel együtt. Mintha tényleg mi sem történt volna, egymás mellett sétálunk be az első órára.

A folyosón már nem bírom tovább, elmosolyodok. Carlos néhány-szor megcsóválja a fejét, mint aki még mindig nem hisz a szemének.

– Fegyverszünet? – ajánlom fel.

– Olyan nincs. Lehet, hogy ezt a csatát megnyerted, de a hábo-rúnak még messze nincsen vége, chica.